

Arrest

nr. 173 120 van 11 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2015 diende de verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 18 juni 2015 werd de verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 22 juni 2015 richtte de gemachtigde en verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 (1) van Dublin III-Verordening gestelde termijn beantwoord

waardoor Italië met toepassing van artikel 22 (7) de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 30 september 2015 bevestigden de Italiaanse autoriteiten in te stemmen met de behandeling van verzoekers asielaanvraag in toepassing van artikel 13(1) van de Dublin III-Verordening.

Op 11 januari 2016 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 11 januari 2016 en die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) j° 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, vroeg op 18.05.2015 asiel in België. Hij legde een kopie voor van een identiteitskaart van Eritrea met nummer 2158133, afgegeven op 02.01.2009. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 10.05.2015 werden geregistreerd te Turijn (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 18.06.2015 en verklaarde dat hij Eritrea in december 2014 verliet en vervolgens via Soedan naar Libië reisde. Hij verliet Libië per boot op in mei 2015 en reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Op 10.05.2015 verliet hij Italië en trok hij verder richting België, waar hij op 17.05.2015 aankwam.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in Soedan hoorde dat België vluchtelingen goed ontvangt. De betrokkene uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij geen plannen had om in Italië te gaan wonen.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij stelde dat een van zijn drie broers in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijft in Zwitserland.

Op 22.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 30.09.2012 bevestigden de Italiaanse instanties in te stemmen met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Turijn.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat hij niet het plan had in Italië te leven wijzen we er nogmaals op dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt te vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene levert niet het bewijs dat hij in Italië in de onmogelijkheid verkeerde toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang. Op basis van de verklaringen van de betrokkene denken we kunnen te besluiten dat de betrokkene niet de intentie had asiel te vragen in Italië en zo snel mogelijk wilde verder reizen. Het kan de Italiaanse instanties dan ook bezwaarlijk euvel worden geduid dat de betrokkene, die blijkens zijn verklaringen tegenover de Italiaanse instanties nooit kenbaar maakte dat hij asiel wilde vragen, niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand en opvang kreeg.

De betrokkene maakte verder geen gewag van concrete elementen of omstandigheden die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn in Zwitserland in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijvende oudere broer merken we op dat de betrokkene nooit de wens uitte tot hereniging met zijn broer. Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in Zwitserland verblijvende broer kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2.g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Verder toont de betrokkene niet aan dat hij afhankelijk is van de hulp van zijn in Zwitserland verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in Zwitserland, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van

artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet dezelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1990 geboren man is. De betrokkene maakte geen gewag van gezondheidsproblemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2: "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40: "Where the person

did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) j° 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”*

Op 14 januari 2016 dient de verzoeker een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing te vorderen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij het arrest nr. 160.131 van 18 januari 2016.

De verzoeker wordt op 2 februari 2016 overgebracht naar Italië, Turijn.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat in het onderhavig verzoekschrift verscheidene malen gewag wordt gemaakt van een beslissing van een beslissing van 11 januari 2016 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. In het petitum van het verzoekschrift, vraagt de verzoeker echter enkel de nietigverklaring (en schorsing) van de beslissing van 11 januari 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

In zoverre de verzoeker tevens de nietigverklaring zou beogen van de beslissing van 11 januari 2016 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, stelt de Raad ambtshalve vast dat deze vordering niet ontvankelijk is.

Het betreft immers een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoeker zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding van 11 januari 2016, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikelen 3, lid 2 en 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet), van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het

zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“4.1.1.

Aan de verzoekende partij werd op 11 januari 2016 (kennisgeving 11 januari 2016) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend (stuk 1 en stuk 3)

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22 (7) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat op 10 mei 2015 de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Otranto (Italië) werden geregistreerd;*
- een impliciet akkoord van Italië na het verzoek van overname van 22 juni 2016.*
- Verzoekende partij in eerste instantie valse verklaringen zou hebben afgelegd tijdens zijn verhoor bij Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juni 2015;*
- Verzoekende partij geen in België verblijvende familie heeft;*
- het feit dat de asielprocedure in Italië correct verloopt en er geen enkele aanleiding is om te vrezen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;*
- er geen feiten zijn die wijzen dat de projecten, die werden opgestart in het kader van de Dublin III Verordening en een tijdelijk karakter hebben, niet zouden worden verlengd;*
- de verzoekende partij in Italië een asielaanvraag kan indienen;*
- het feit dat er betreffende de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers moeilijkheden kunnen voorkomen, doch de Italiaanse regering niet onverschillig blijft voor deze moeilijkheden;*
- het gegeven dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om te kunnen spreken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest. Italië kan niet vergeleken worden met Griekenland.*

De verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar een rapport van UNHCR van juli 2013, een rapport van ECRE en het rapport van AIDA, die up to date is tot 22 december 2015 een artikel van AIDA dd. 9 september 2014, een rapport van de Raad van Europa dd. 9 juni 2014, een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe en NOAS van 2011.

De verwerende partij steunt zich op verschillende rapporten, maar dit is zeker geen voldoende informatie, noch is dit de meest recente informatie.

De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij gezien de verzoekende partij in het bezit is van veel recentere informatie dan de gedateerde en niet zeer actuele algemene informatie die de verwerende partij aanhaalt teneinde hun standpunt te onderbouwen (zie hierna).

Nochtans wijst de verzoekende partij er op dat het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient de verwerende partij zich in het kader van een Dublin – overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

« Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. »

(CCE 22 février 2015, n° 138 950).

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - , le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énervé ce constat. »

(stuk 25, CCE 29 juni 2015, n° 148 685)

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

4.1.2.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, wenst de verzoekende partij in casu te benadrukken dat er sprake is van een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier. De verzoekende partij heeft bij zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied aan de lijve mogen ondervinden hoe precair de situatie daar is.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Italië, niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions

matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partij zet vet)

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer de verzoekende partij op het Italiaans grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan de verzoekende partij worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. Er is grote onzekerheid over het feit of hij al dan niet op straat zal belanden.

In dit kader dient gewezen te worden op verschillende recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij drie Bijlages 26quater, in het kader van Dublinoverdracht aan Italië in uiterst dringende noodzakelijkheid werden geschorst. Namelijk het arrest n° 153 160 van 23 september 2015 en in het arrest n° 153 580 van 29 september 2015 (stuk 26 en 27).

Het arrest van 23 september 2015 gaat over een Congolese vrouw die een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen had. Het Hof heeft deze beslissing geannuleerd, gezien de Italiaanse autoriteiten lang op zich lieten wachten om te antwoorden op de vraag tot overname vanuit België. Ze werd ook gezien als uiterst kwetsbaar aangezien het om een alleenstaande vrouw ging. Er werd door de Italiaanse autoriteiten pas een antwoord geformuleerd op 8 juli 2015, wat naar de mening van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet getuigde van veel wil om de cliënt op te vangen in Italië en daadwerkelijk in opvangmogelijkheden te voorzien (stuk 27).

In het arrest van 29 september 2015 gaf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien aan dat de loutere vaststelling dat een verzoeker niet over extra kwetsbaar profiel (une vulnérabilité aggravée) beschikt, verweerder niet ontslaat van de verplichting een grondig onderzoek te doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, zeker in het licht van huidige massale toestroom van asielzoekers in Italië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt hiermee de correcte redenering die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteerde in haar uitspraak M.S.S tegen België te bevestigen, waarbij het feit dat iemand asielzoeker is hem an sich al deel doet uitmaken van extra kwetsbare groep (stuk 27).

Tenslotte is er nog een arrest van de RvV, namelijk arrest nr. 156.249 van 9 november 2015 waarin de RvV de overdracht naar Italië van een Somalische asielzoeker zonder specifieke kwetsbaarheden, schorst.

In dit arrest wordt opnieuw ingegaan op het belang van actuele informatie bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken had verschillende bronnen onderzocht om te komen tot de beslissing van de overdracht naar Italië. Maar de RvV wijst erop dat er geen rekening werd gehouden met meer recente informatie die door de raadsman van de asielzoeker werd aangeleverd. Daarin wees de raadsman op de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015. Er werd ook verwezen naar de gewijzigde Europese context en naar het feit dat de Duitse rechtspraak oordeelt dat er geen garanties zijn dat er in Italië opvang conform de menselijke waardigheid wordt geboden.

De RvV besluit dat er, in het licht van het rigoureuze onderzoek dat gevoerd moest worden, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel heeft plaatsgevonden. ("Nieuwe schorsing van Dublin-asieloverdracht naar Italië", te consulteren op <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/rvv-schorst-en>

In casu is slechts sprake van een impliciet akkoord op terugname door Italië. Nergens kreeg de verzoekende partij garanties van dit land, dat zijn asielaanvraag er overwogen zou worden en hij er op een menselijke manier opgevangen zou worden, zoals op basis van het arrest Tarakhel t. Zwitserland wordt geëist.

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in dat:

“Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent. De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen.”

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verwerende partij heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent om toch tot deze verantwoordelijkheid te besluiten.

“En espèce, en l’absence de toute réaction des autorités italiennes avant la prise de la décision attaquée quant à la prise en charge et au traitement de la demande d’asile de la partie requérante, en particulier de sa crainte de devoir se trouver sans logement et sans soutien financier au vu des multiples informations dont elle dispose, il appartient néanmoins à la partie défenderesse d’exclure ce risque, lequel serait constitutif d’une violation de l’article 3 de CEDH.”

Het feit dat de Italiaanse overheid niet op de vraag tot overname reageerde, doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

Hoe en/of waar de vluchtelingen terechtkomen en/of opgevangen worden blijkt niet uit de bestreden beslissing. Op dit vlak heeft de verwerende partij nagelaten voor voldoende garanties te zorgen!

Het louter voortgaan op algemene beweringen vanuit de Italiaanse autoriteiten kan niet als voldoende gezien worden.

Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij afkomstig is van Eritrea, een land dat zich op heden ontgensprekelijk in een crisissituatie bevindt.

4.1.3.

De verzoekende partij wijst er op dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens lidstaten, waaronder dus ook Italië, individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen.

Een reële en voldoende gelegenheid houdt in dat de toegang tot en de behandeling van de asielprocedure, volgens de rechtspraak van het Europese Hof, moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op hebben.

Hieronder wordt per punt gesproken wat dit specifiek inhoudt en zal aan de hand van objectieve informatie worden aangetoond dat de asielprocedure in Italië hier absoluut niet aan voldoet.

4.1.3.1. Effectieve toegang tot de asielprocedure

Uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Gebremedhin tegen Frankrijk² en het arrest Sharifi tegen Italië en Griekeland³ blijkt dat een effectieve toegang tot de asielprocedure wordt vereist:

2 ECHR, Gebremedhin v. France, 26 april 2007, App. n° 25389/05

3 ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09

“En outre, la Cour a déjà estimé plus haut, sur le terrain de l'article 4 du Protocole n° 4 que, contrairement aux dires du Gouvernement, dans le port d'Ancône les requérants ont été remis sur – le – champ par les autorités des frontières aux capitaines des ferry – boats et n'ont pas eu accès à un interprète ni à des agents pouvant leur fournir les informations minimales nécessaires à propos du droit d'asile et de la procédure pertinente. Il y a, en l'espèce, un lien évident entre les expulsions collectives dont les requérants ont fait l'objet dans le port d'Ancône et le fait qu'ils ont été concrètement empêchés de demander l'asile ou d'avoir accès à une quelconque autre procédure nationale satisfaisant aux exigences de l'article 13. Dès lors, la Cour estime qu'il y eu également violation de l'article 13, combiné avec l'article 3 de la Convention et l'article 4 du Protocole n° 4. Compte tenu de cette conclusion et eu égard aux circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner les griefs des requérants sous l'angle de l'article 13 combiné avec l'article 2 »
(EHRM, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure, zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is in Italië niet gegarandeerd. Volgens de bestreden beslissing van de verwerende partij zou dit absoluut geen probleem zijn en zou de verzoekende partij een asielaanvraag kunnen indienen. Echter blijkt in de bestreden beslissing nergens of de verwerende partij hier wel effectieve garanties voor heeft.

Doch, een louter impliciet akkoord zonder effectieve garanties biedt aan de verzoekende partij geen voldoende waarborgen. Zo is toegelaten worden, niet gelijk aan een effectieve mogelijkheid tot het doorlopen van een asielprocedure.

Gelet op de voorhanden zijnde objectieve informatie kunnen er ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

“The Procedures Directive not only regulates the procedures for examining claims but also makes clear that asylum seekers must be given appropriate information so as to enable them to make those claims. Article 6 of the Procedures Directive regulates access to the procedure, providing details as to whom and under what circumstances an application may be made. In particular, Article 6 (1) requires States to register an application within three working days or, within six working days, when an application is submitted to authorities other than those responsible for its registration.

Directive 2013/32/EU (Recast Procedures Directive) In the recast Procedures Directive, Article 6 distinguishes between making an application, registering an application and lodging an application.⁸³ Article 6 (1) specifies that when an application is ‘made’ to the competent authority it shall be ‘registered’ within three working days. Article 6 (2) obliges States to ensure that individuals have an effective opportunity to lodge an application as soon as possible and a failure to ‘lodge’ an application may be treated as an implicit withdrawal. Article 6 (2) and (3) of the recast Directive states that Member States may require that an application for asylum be lodged, in person and/or at a designated place.

Problems have arisen in some jurisdictions where those in need of international protection were unable to make their claims, the recast addresses this. Article 6 (1) provides that Member States shall ensure that other authorities which are likely to receive applications for international protection such as the police, border guards, immigration authorities and personnel of detention facilities have the relevant information and training to inform applicants as to where and how applications for international protection may be lodged.”

(stuk 4: ECRE, “The application of the EU Charter of Fundamental Rights to asylum procedural law”, dd. Oktober 2014, p. 41-42, te consulteren op <http://www.ecre.org/component/downloads/downloads/937.html>, verzoekende partij zet vet)

De verzoekende partij wenst ook op te wijzen op het feit dat de “goodwill” van de personen waarmee een asielzoeker bij zijn binnenkomst in het land geconfronteerd wordt, doorslaggevend kan zijn bij het al dan niet toegang krijgen tot de asielprocedure.

“In Italy and Portugal as explained by police authorities, when there are elements that lead authorities to believe that migrants may be in need of international protection they are immediately admitted to the asylum procedures. In reality, the admission to the asylum procedure much depends on the personal skills, attitude and discretionary power of police officers who conduct such interviews. No guidelines to police authorities have been issued clarifying the content of the first interview with migrants and on interview techniques to be used in particular with vulnerable persons like unaccompanied minors, victims of torture, victims of trafficking and disabled.”

(stuk 5: CIR, "Access to Protection: Bridges not Walls", dd. oktober 2014, p. 159, te consulteren op http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECCION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië wordt voor de verzoekende partij op heden dus duidelijk niet gegarandeerd.

4.1.3.2. Effectieve toegang tot betrouwbare informatie

In het arrest *Ahmadpour tegen Turkije* vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure⁴.

Ook volgens artikel 10 van het *Procedurereglement*, moeten politie instanties bij een asielaanvraag, informatie bezorgen over de asielprocedure en de rechten en verplichtingen van de asielzoeker. In dit opzicht moeten politie instanties een informatiebrochure overhandigen aan de asielzoeker. De uitgedeelde brochures bevatten ook de contactdetails van de UNHCR en andere NGO's die vluchtelingen assisteren.

Doch in de praktijk laat het uitdelen van dergelijke informatie brochures vaak aan de wensen over. Adequate informatie is niet constant en niet regelmatig verzekerd, door het gebrek aan politiemensen die het grote aantal asielaanvragen moet verwerken, alsook door het gebrek aan professionele vertalers en tolken.

"According to Article 10 of the Procedure Decree,¹⁵² when a person claims asylum, police authorities must inform the applicant about the asylum procedure and his or her rights and obligations, and of time-limits and any means (i.e. relevant documentation) at his or her disposal to support the application. In this regard, police authorities should hand over an information leaflet. In addition, the Reception Decree provides that police authorities, within a maximum of 15 days from the presentation of the asylum request, should provide information related to reception conditions for asylum seekers and hand over information leaflets accordingly.¹⁵³ The brochures distributed also contain the contact details of UNHCR and other refugee-assisting NGOs. However, the practice of distribution of these brochures by police authorities is actually quite rare. Moreover, although Italian legislation does not explicitly state that the information must also be provided orally, this happens in practice but not in a systematic manner and at the discretion of police authorities. Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured, mainly due to the insufficient number of police staff dealing with the number of asylum requests, as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators." (stuk 7, AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, pp. 44-45 te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdf, verzoeker zet ver)

Ook met betrekking tot de brochures zelf rijzen er verschillende problemen.

"The leaflets, both those illustrating the different phases of the asylum procedure and those concerning the reception conditions, are drafted in 10 languages. However, the practice of distribution of these brochures by police authorities is actually quite rare. Moreover, although the Italian legislation does not explicitly state that the information must be provided also orally, in practice it happens but not in a systematic manner and at the discretion of police authorities. Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

The legislation specifies that these leaflets must be elaborated in a language understandable by the asylum seeker or, if this is unfeasible, in English, French, Spanish, Arabic, according to the preference of the person concerned. However, in practice, these leaflets have been drafted by the Ministry of Interior in 10 languages.

In addition, under the law, police authorities should provide, within maximum 15 days from the presentation of the asylum request, information related to the reception conditions of the asylum seekers and hand over information leaflets.

The practice of distribution of the mentioned brochures concerning both the asylum procedure and reception conditions is actually quite rare. In practice, information is not systematically provided, mainly

due to the inadequate number of police staff dealing with the amount of asylum requests and due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.”

(stuk 6: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari 2015, p. 18, 36-37, te consulteren op

*http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf,
verzoeker zet vet)*

Uit deze informatie blijkt dat er weldegelijk theoretische grondslagen bestaan voor het aanbieden van informatie maar deze theorie wordt niet naar de praktijk omgezet. De brochures worden én niet uitgedeeld én worden slechts in 10 verschillende talen voorzien ... De kans dat een asielzoeker een brochure in handen krijgt is dus miniem maar de kans dat hij de informatie op de brochure dan ook nog eens begrijpt, is vrijwel onbestaande.

4.1.3.3. Bijstand van een advocaat en tolk

Opdat er sprake kan zijn van een “reële en voldoende” asielpcedure volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het vereist dat een asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat én een tolk⁵.

Ook dit is een groot probleem in Italië, zowel op het vlak van de juridische bijstand als op het vlak van de aanwezigheid van een tolk. Heel veel hangt af van waar de asielzoeker zich bevindt en wederom, de goodwill van de personen waarmee zij geconfronteerd worden. Wederom is in theorie alles mooi voorgesteld maar doet de praktijk iets geheel anders uitschijnen.

“According to the legislation, asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. A distinction should be made between national public funds and those who are allocated by private foundations and associations. In particular, the main source of economic funds provided by Italian institutions is the National Fund for Asylum policies and services, financed by the Ministry of Interior. This fund allowed, inter alia, local entities (municipalities, provinces) to benefit and therefore to allocate through specific projects economic resources to NGOs in order to offer legal counselling services inside CARA-Accommodation Centres for Asylum Seekers in addition to the legal services provided by the CARA management body. Since 2014 legal services inside CARA are exclusively provided by the CARA management body. With regard to reception facilities belonging to the SPRAR system, each project provides legal assistance for asylum seekers hosted in the centres. National funds are also allocated for providing information and legal counselling at official land, air, sea border points and where migrants arrive by boat. In addition, some funds for financing legal counselling may also derive from European projects/programmes or private foundations. However, it should be underlined that funds are not sufficient.

(...)

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds.

Asylum seekers that may benefit from a legal assistance or a legal advice before or during the personal interview, especially those who have suffered torture and extreme violence, may have more chances to be granted by the competent Territorial Commission the status of international protection they effectively deserve, accordingly reducing the resort to appeal against a first instance decision. In this context it is important to emphasise that the Procedure Decree foresees the possibility for asylum seekers in a vulnerable condition to be assisted by supporting personnel during the personal interview even though the legal provision does not specify which kind of personnel. During the personal interview the applicant may be accompanied by social workers, medical doctors and/or psychologists.

With regard to the appeal phase, free legal aid (the so-called “gratuito patrocinio”), funded by the State is provided by law. Nevertheless, the Presidential Decree 115/200251 concerning the judicial expenses sets out an important restriction to the enjoyment of this right: only those applicants who may prove to have a yearly taxable income lower than 11,369.24 euros may benefit from the free legal aid. The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. However, the law prescribes that if the person is unable to obtain this documentation, they may alternatively provide a self-declaration of income. (...) In this

respect, a complaint recently presented to the Civil Court of Rome led to a successful result, since the Tribunal finally removed the obstacles to the concrete access to free legal aid also to asylum seekers in the province of Rome, establishing the principle that the asylum seeker cannot be forced to address his/her diplomatic or consular authority to demand certifications. In addition, access to free legal assistance is also subject to a merits test by the competent Bar Council ("Consiglio dell'ordine degli avvocati") which assesses whether the asylum seeker's motivations for appealing are not manifestly unfounded. Moreover, it may happen that the applicant is initially granted free legal aid by a Bar Council but, as prescribed by law, the tribunal may revoke the decision if it considers that the admission requirements assessed by the Bar Council are not fulfilled.

Applicants that live in big cities have more chances to be assisted by specialised NGOs or legal advisors compared to those living in remote areas where it is more difficult to find qualified lawyers specialised in asylum law. As already specified, in the Italian legal system the assistance of a lawyer is needed more in the appeal phase. On the basis of CIR experience, qualified lawyers are available to assist asylum seekers in lodging an appeal against the negative decision issued by the determining authorities. Concretely the problem of lawyers in taking on the case is the uncertainty to obtain free legal aid by the State, as well as the delay in receiving State reimbursement, i.e. the small amount of money foreseen for each case. In some cases, lawyers evaluate the individual case on the merits, thereby deciding on whether to appeal the case or not."

(stuk 8: AIDA, "Asylum Information Database, Country Report, Italy", dd. januari 2015, p. 24-25, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

"As already amply illustrated in the previous chapter related to the right to information, in Italy legal counselling is generally provided by law through "information portals" at crossing border points, even though the quality of the legal support may differ on the basis of the available financial resources allocated by each Prefecture and consequently by the management body. Access to legal counselling much depends in practice on the attitude and discretionary power of single border guard in allowing the legal advisor or the representative of specialised organisation to meet the migrant concerned."

(stuk 9: CIR, "Access to Protection: Bridges not Walls", dd. oktober 2014, p. 159, te consulteren op http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECCION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

Met betrekking tot het voorhanden zijn van juridische bijstand is het duidelijk dat er heel wat onzekerheid bestaat. Zoals reeds aangehaald, hangt er veel af van de plaats waar de verzoekende partij zal terechtkomen. Nu het akkoord met Italië echter op een, in eerste instantie, impliciet akkoord gesteund is, bestaat er op dit vlak een zeer grote onzekerheid voor de verzoekende partij.

Ook op het vlak van bijstand van een tolk bestaan er heel wat problemen in Italië:

"Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

At border points these services may not be always available depending on the language spoken by asylum seekers and the interpreters available locally. Because the disembarkation of asylum seekers does not always take place at the official border crossing points, where interpretation services are available, there may therefore be great difficulties to provide promptly an adequate number of qualified interpreters also able to cover different idioms.

In practice there are not enough interpreters available and skilled in working with asylum seekers during the asylum procedure. However, specific attention is given to interpreters ensuring translation services during the substantive interview by determining authorities.

(...)

By law, in all phases of the submission and the examination of the asylum claim, asylum seekers should receive, where necessary, the services of an interpreter in their language or in a language they understand. This provision also prescribes that in case the information on the asylum procedure cannot be provided in the first language required by the asylum seeker, they should be given in English, French, Spanish or Arabic according to the preference expressed by the person concerned.

In practice, there is an overall lack of skilled interpreters at any stage of the asylum process. During the phase of fingerprinting and of the formal submission of the asylum request at the Questura (Immigration Office of the Police), the police authorities do not inform asylum seekers on the different steps

concerning the Dublin procedure and the correlated applicants' rights and obligations, or it occurs very frequently that the Immigration Office explains the Dublin procedure in a superficial manner. Furthermore, the information given is not always understandable since it is provided without taking into consideration the education level of asylum applicants. Asylum seekers are not informed on the different criteria applied to identify the Member state responsible under the Dublin Regulation, such as to possibility to join a family member.”

(stuk 10: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari 2015, p. 18, 23 en 37, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf,
verzoekende partij zet vet)

4.1.3.4. Conclusie

De verzoekende partij wenst te wijzen op de duidelijke structurele tekortkomingen in de asielprocedure in Italië. Italië heeft enorme moeite om hun internationale verplichtingen ten opzichte van de asielzoekers te garanderen.

Een schending van artikel 3 E.V.R.M. als een schending van artikel 4 van het EU – Handvest is meer dan reëel.

4.1.4.

De situatie in Italië voor asielzoekers is zeer slecht en onmenselijk. De opvang is uiterst summier en het risico dat de verzoekende partij op straat terecht zal komen is weldegelijk zeer groot, dit ongeacht wat de verwerende partij beweert. De levensomstandigheden in Italië zijn op heden dezelfde als in Griekenland. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *M.S.S. vs. Belgium and Greece* van 21 januari 20116.

Ongeacht het feit dat Italië zich inspant om opvangmogelijkheden bij te creëren, kan er door de verwerende partij niet ontkend worden dat er zich op het vlak van de opvang in Italië momenteel een groot probleem is.

Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - , le temps de l'examen de sa demande d'asile.

(stuk 25, CCE 29 juni 2015, n ° 148 685)

Er zullen in de toekomst mogelijkheden gecreëerd worden maar dit gaat niet van de ene op de andere dag. Wanneer de verzoekende partij naar Italië zal uitgestuurd worden, komt hij er in een mensonwaardige situatie terecht.

De verzoekende partij wenst in dit kader toch op de nodige objectieve en betrouwbare informatiebronnen te duiden waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de huidige situatie meer dan louter over enkele voorvallen gaat.

4.1.4.1. Ontvangst en opvangcentra

In theorie hebben asielzoekers recht op opvang vanaf het moment dat ze hun asielaanvraag hebben ingediend. Dit recht is niet onderworpen aan bijkomende voorwaarden. Doch de toegang tot ontvangstcentra is beperkt tot behoeftige asielzoekers.

Uit de praktijk blijkt echter dat hoewel asielzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf dat ze hun vingerafdrukken hebben achtergelaten, toegelaten worden in de accommodatie centra na hun formele registratie. Dit heeft als gevolg dat asielzoekers obstakels kunnen ondervinden om alternatieve tijdelijke accommodatie oplossingen te vinden, aangezien de formele registratie soms maanden na de eigenlijke asielaanvraag plaatsvindt. Hierdoor zien sommige asielzoekers die onvoldoende economische middelen hebben, zich genoodzaakt om ofwel bij vrienden te blijven slapen, naar noodopvangcentra te gaan of zelfs de nacht op straat door te brengen.

“The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection,²⁴¹ and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements.²⁴² However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo).²⁴³ According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.”(stuk 11 AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, p. 62 te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdfverzoeker zet vet)

4.1.4.2. Behandeling in de ‘hotspots’ in Italië

Volgens een artikel dat recent verschenen is in het wekelijkse Bulletin van de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE), maken verschillende civiele organisaties zich zorgen over de praktijken in de zogenaamde ‘hotspots’ in Italië. Er worden terugkeer beslissingen genomen zonder dat er een gedegen onderzoek gevoerd wordt naar de individuele gevallen. Er heerst een chaotische en niet-precieze aanpak voor wat de identificatie van personen betreft, niet begeleide minderjarige vreemdelingen worden onterecht als volwassenen aanzien en er heerst een algemeen gebrek aan bescherming en garanties voor migranten en asielzoekers.

De Italiaanse ronde tafel asiel (Tavolo Nazionale Asilo), die bestaat uit verschillende maatschappelijke organisaties, heeft een verzoek verzonden naar het ministerie van Binnenlandse zaken om te praktijken op te helderen die zich voordoen in die hotspots, waarvan ze benadrukken dat het geen juridische basis heeft in het nationaal recht. Ze zijn vooral bezorgd om het gebrek aan informatie over asiel en de beperking van de internationale bescherming voor bepaalde nationaliteiten. Tot nog toe is er nog niet geantwoord op het verzoek.

“Italy: a worrying trend is developing in the ‘hotspots’

Civil society organizations in Italy are expressing strong concerns over practices at the ‘hotspots’: return decisions being issued without a proper examination of the individual cases, chaotic and unprecise approaches to the identification of people, unaccompanied minors wrongly identified as adults and a general lack of protection safeguards and guarantees for migrants and refugees. According to news reports in the country, civil society organisations, including UNHCR, do not have access to refugees and migrants until after the initial police screening, a fact that raises concerns about a lack of information on asylum procedures for new arrivals, a right guaranteed under the EU recast Asylum Procedures Directive.

There are documented cases of unaccompanied minors from Gambia and Senegal identified as adults: because they lack documentation, they have all been assigned the fake date of birth of 1 January 1997, which makes them adults and therefore potentially subject to a return decision. MSF Italy has documented, since 24 September 2015, over 100 cases of people rescued at sea and being handed an expulsion decision shortly thereafter, even when in clear need of medical attention.

At least 15 people from Mali and Pakistan have been found last week outside the police station (questura) in Palermo: they had their protection claims denied because they had already been subject to an expulsion order. The return decision was handed to them after being asked for their personal data on arrival from their sea passage. According to their statements, they were not informed about the asylum procedure.

The Italian Asylum Round Table (Tavolo Nazionale Asilo), composed by many civil society organisations including ECRE members ASGI and CIR, sent a meeting request to the Interior Ministry to clarify the practices taking place at the hotspots, which – they highlight – have no juridical basis in national law. They are particularly concerned about the lack of information on asylum and the limitation of the international protection procedure to certain nationalities. The request has so far not been replied to.

(stuk 12, ECRE Weekly Bulletin, 20 november 2015, te consulteren op <http://us1.campaign-archive1.com/?u=8e3ebd297b1510becc6d6d690&id=f0c7b480bf>, verzoeker zet vet)

4.1.5.

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers slechts zeer kort in opvangcentra terecht kunnen en deze opvangcentra vaak niet aan internationale standaarden voldoen, dat er tekortkomingen zijn in de asielprocedure zelf, enz. ... is het op heden niet verantwoord om zonder enige individuele garantie de verzoekende partij te laten terugnemen door Italië.

Ongeacht het feit dat de bestreden beslissing een lijvige uiteenzetting van argumenten bevat, is de motivering op zich niet voldoende om te stellen dat er met alle elementen eigen aan het dossier rekening werden gehouden, zijnde de actuele situatie in Italië en de precaire situatie van de verzoekende partij.

Ook de hierboven Europees geciteerde rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van de verzoekende partij nu de verwerende partij geenszins over individuele garanties beschikt, nu in het licht van de door verzoekende partij aangebrachte informatie het helemaal niet te verantwoorden valt dat de verzoekende partij zou worden overgebracht naar Italië.

Vooreerst wenst de verzoekende partij te wijzen op een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 16 juni 2015 waarin de Raad een gelijkaardige beslissing, bijlage 26 quater, met uitzetting richting Italië met uitvoering van haar annuleringsbevoegdheid heeft geannuleerd. De Raad besliste dat de Belgische asielautoriteiten in het kader van de huidige situatie in Italië, en in het kader van de Dublin – III Verordening, een volledige en gegronde onderzoek dient te voeren wanneer zij dergelijke beslissingen tot repatriëring neemt. Bovendien dienen zij hierbij in alle voorzichtigheid te handelen.

« À cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits d l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, au vu de la situation délicate et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions.

(...)

Il tient à rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy. CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)]. »

(stuk 24: CCE n° 147 792 du 16 juin 2015 dans l'affaire 167 689 / VII)

Reeds in het verleden werd, meermaals, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118).

(RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(RvV nr. 138 940 dd. 23 februari 2015)

4.1.6.

Op heden is er een humanitaire crisis voor de vele vluchtelingen aan de gang. Dat kan gelet op de zeer recente en talrijke berichtgevingen omtrent de ongelukken met bootvluchtelingen op de Middellandse zee niet ontkend worden.

Op 16 december 2015 bedroeg het aantal mensen die Europa via de zee bereikten al 990 671. De grote meerderheid van deze mensen zijn aangekomen in Griekenland, ongeveer een 806 175 mensen (81.3% van alle vluchtelingen). Italië is het land met het tweede grootste aantal van vluchtelingen met 150 317 mensen (15% van alle personen die in Europa aankomen). (stuk 13, Europe/Meditarranean Migration respons – International organization of Migration, situation report, 17 december 2015, p. 2, te consulteren op

http://www.iom.int/sites/default/files/situation_reports/file/IOM-Europe-Mediterranean-Migration-Response-Situation-Report-17-December-2015_0.pdf)

Ook hier dient in het licht van de Dublin-procedures ontegensprekelijk rekening mee gehouden te worden aangezien Italië door het (terug)zenden van Dublin-terugkeerders nogmaals een extra last op haar schouders krijgt.

Verschillende malen kwam reeds een roep van Italië om vanuit Europa meer hulp te bieden aan Italië maar ook aan de vluchtelingen zelf. Zo stelde de minister van binnenlandse zaken recent nog voor om vluchtelingen veel sneller over te nemen vanuit Afrika zelf naar Europa om zo hun eigen grenzen te verlichten.

“Refugee and migrant arrivals to Europe across the Mediterranean so far in 2015 have moved above 100,000, with record numbers now arriving every day in the Greek islands.

Official figures show that as of 8 June a total of 103,000 refugees and migrants had arrived in Europe: 54,000 in Italy, 48,000 in Greece, 91 on Malta and 920 in Spain.

The latest tally includes around 6,000 migrants and refugees who were disembarked in southern Italy last weekend in a major rescue operation coordinated by the Italian Coast Guard and joined by navy ships deployed by Frontex and from Italy, Germany, Britain, Ireland, Spain and MOAS. (...)

(stuk 14: UNHCR, “Mediterranean crossings in 2015 already top 100,000”, dd. 9 juni 2015, te consulteren op <http://www.unhcr.org/557703c06.html>, verzoekende partij zet vet)

“(...) As Italy struggled to cope with huge numbers of people rescued at sea, this ancient monastery was converted into emergency accommodation for 75 refugees and asylum-seekers. So far this year, some 60,000 men, women and children have braved the open sea, many in a desperate bid to find safety in Europe. More than 1,800 have perished in the attempt.

(...)

"There are no standard disembarkation and first reception procedures in Italy," noted Fabiana Giuliani, a UNHCR legal associate who has been present at the arrival in southern Italian ports of numerous ships carrying people rescued at sea. "Each seaport has a different procedure and this depends on whether the people were rescued by commercial vessels or the coastguard," she said, adding that not all ports have first reception facilities and there are different types of centre, which provide short or long-term accommodation for refugees, migrants and asylum-seekers.

Conditions in these centres vary, but they are all full. New arrivals are now being transferred to cities as far as Bologna in northern Italy.

(...)

"We have put in place a system to receive people and a network to accommodate them," said the prefect of Syracuse, Armando Gradone. "But we have to rely on volunteers to do all the work and the local facilities are overwhelmed. More staff and financial resources need to be channelled to places like Augusta and Pozzallo which are receiving thousands of people. We need a Mare Nostrum also on land!" In the outskirts of Syracuse, on a hill overlooking the sea, a former school has been transformed into a temporary centre providing dormitory accommodation for 60 people. They receive hot meals and have access to the Internet. There is also a public telephone so that residents can call their families to let them know they have survived the sea crossing. (...)

(stuk 15: UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, dd. 6 mei 2015, te consulteren op <http://www.unhcr.org/554a075a6.html>, verzoekende partij zet vet)

“Italy is to outline proposals to fast-track African migrants and send them directly to EU countries including Britain.

The minister’s proposals come as the EU border chief warned that there are up to a million migrants in Libya preparing to cross the Mediterranean.

Italy, with its southernmost landfall just a 80km (49 miles) from Africa, is the first port of call for many seeking new lives in Europe.

With Libya descending into ever-worsening chaos and lawlessness, almost 9,000 migrants arrived on Italian shores in January and February, up 43 per cent on last year's record figures.

Fabrice Leggeri director of EU border control Frontex said: 'Our sources tell us there are anywhere between 500,000 to a million people ready to leave from Libya.' 'We have to be ready to address a more difficult situation than last year.'

With militias loyal to the Islamic State making frightening inroads in Libya, it is feared that jihadis could enter Europe by boat hidden among migrants.

Minister Alfano, of the centre-right NCD party, said the solution has to be found in Africa: 'We must resolve the problem at its origin. There are two paths, stabilise Libya and create refugee camps in Africa so that the screening is done there, and those who have the right to asylum are identified with a balanced distribution between the European countries.' (...)"

(stuk 16: Daily Mail, "Italy wants EU to share migrants: Interior minister proposes fast-tracking legitimate asylum-seekers across Europe to ease burden on its borders", dd. 21 maart 2015, te consulteren op <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2989039/Italy-wants-EU-share-migrants-Interior-minister-proposes-fast-tracking-legitimate-asylum-seekers-Europe-ease-burden-borders.html>, verzoekende partij zet vet)

De voorspellingen die in het voorgaande artikelen werden gemaakt, zijn momenteel ook realiteit aan het worden. Meer en meer vluchtelingen zoeken met de boot hun weg naar Europa en steeds meer en meer van deze bootvluchtelingen worden door de smokkelaars aan hun lot overgelaten op zee. Zo blijkt ook uit enkele van de volgende stukken.

"Hundreds of migrants have drowned in the Mediterranean this month, amid a surge in overcrowded boats heading for Europe from Libya.

The flow of desperate migrants from North Africa hoping to reach Europe is already much higher than in the same period last year.

Italy is on the frontline and has urged its EU partners to do more to help.

There have been many calls for co-ordinated EU action to intercept people traffickers and assess asylum seekers before they reach Europe. (...)

(stuk 17 : BBC, "Why is EU struggling with migrants and asylum?", dd. 21 april 2015, te consulteren op <http://www.bbc.com/news/world-europe-24583286>, verzoekende partij zet vet)

"In de Middellandse Zee is opnieuw een boot met vluchtelingen aan boord aan het zinken. Dat meldt de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die tevens stelt dat er zeker 20 vluchtelingen verdronken zijn. Vanmorgen zijn bij het Griekse eiland Rhodos drie migranten omgekomen toen hun zeilboot op de rotsen voer. En voor de Libische kust zouden intussen nog 2 reddingsbootjes in nood verkeren.

Het nieuws over de schipbreuk liep binnen terwijl de Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken in urgentie bijeen zaten over de vluchtelingenproblematiek in en rond de Middellandse Zee. De concrete aanleiding was de schipbreuk gisteren die aan 900 mensen het leven kostte. (...)"

(stuk 18: De Redactie, "Opnieuw boot met 300 vluchtelingen aan het zinken", dd. 20 april 2015, te consulteren op

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/2.38499?eid=1.2310720>)

"In de Middellandse Zee is een vluchtelingenboot met naar schatting 700 migranten aan boord gekapseisd op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa. Er wordt gevreesd voor honderden doden. Er is een grootscheepse reddingsoperatie opgezet, maar voorlopig zouden slechts 28 vluchtelingen zijn gered. 24 lichamen werden al geborgen.

Het ongeluk gebeurde op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa, net buiten Libische wateren. "Op dit moment vrezen we een tragedie van echt enorme proporties", zegt Carlotta Sami, woordvoester van de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR.

"Migranten verplaatsten zich naar één kant van schip"

"De eerste details kwamen van een van de overlevenden die Engels sprak. Hij zei dat er zeker 700 mensen, misschien zelfs meer, aan boord waren. De boot zou dan zijn gekapseisd omdat de vluchtelingen zich naar één kant van het schip verplaatsten toen een andere boot, waarvan ze dachten dat die hun redding kon betekenen, naderde." Volgens de Maltese krant Times of Malta werd uiteindelijk rond middernacht alarm geslagen.

Of er effectief 700 mensen aan boord waren, kan de UNHCR echter niet bevestigen. Wat wel al vaststaat, is dat er 28 overlevenden zijn. 24 lichamen werden al geborgen.

In een week tijd 10.000 bootvluchtelingen naar Italië

Aan de Italiaanse kusten blijven ondertussen vluchtelingen aankomen. Alleen in de voorbije week zou het al om 10.000 mensen gaan, die wél heelhuids Italië bereiken. Maar dit jaar zijn volgens de UNHCR ook al meer dan 900 mensen bij de gevaarlijke overtocht in de Middellandse Zee om het leven gekomen.”

(stuk 19: De Redactie, “Vrees voor honderden doden na kapseizen vluchtelingenboot voor Libische kust”, dd. 19 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2309222>)

Onze minister van Binnenlandse Zaken, de heer Jan Jambon, maakte op 20 april 2015 bekend dat België ook haar bijdrage wenst te doen in deze humanitaire crisis waaronder ook meer vluchtelingen opvangen, wat in casu ook belangrijk is bij de beoordeling van deze zaak.

“Minister van Binnenlandse Zaken Jan Jambon (N-VA) wil uitzoeken hoe ons land kan bijdragen in de strijd tegen de vluchtelingencrisis in de Middellandse Zee. Dat zou kunnen gaan van geld, tot de inzet van schepen of de opvang van vluchtelingen.

De Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken en Migratie hebben een tienpuntenprogramma afgesproken van maatregelen om de huidige crisis in de Middellandse Zee op te vangen.

België wil daarin zijn steentje bijdragen, maar concrete afspraken zullen pas later gemaakt worden, aldus Jambon. Hij kan dus geen cijfer of geen concrete bijdrage leveren.

Wel wordt de capaciteit van Triton, de Europese kustwacht in de Middellandse Zee, verdubbeld. Ons land zou volgens Jambon dus financiële middelen kunnen leveren of -zoals bij de Operatie Atalanta voor de kust van Somalië- ook marineschepen zoals fregatten.

Jambon vindt het ook belangrijk dat de strijd wordt opgedreven tegen de mensensmokkelaars, zowel door het droogleggen van hun financiële netwerken als door het in beslag nemen en vernietigen van hun boten.

Tenslotte vindt ook Jambon de belofte van de EU om 5.000 van de meest kansarme vluchtelingen direct op te nemen vanuit de kampen, nogal weinig. Ons land heeft onlangs 300 Syriërs opgenomen en wat hem betreft, mag dat aantal voor ons land en de hele EU flink naar boven.”

(stuk 20: De Redactie, “België is bereid tot bijdrage in vluchtelingencrisis”, dd. 20 april 2015, te consulteren op

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/politiek/1.2311129>, verzoekende partij zet vet)

In het licht van de huidige omstandigheden dreigt het Italiaanse asielsysteem nog meer onder druk te komen staan. De toekomst ziet er momenteel nog niet veel beter uit, onder andere omdat vanuit Europa nog steeds geen voldoening gevend plan tot stand is gekomen om aan de vluchtelingenproblematiek tegemoet te komen.

Op de koop toe ligt er een absurd voorstel van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op tafel. Zij kwamen op 16 juni 2015, in Luxemburg, samen om de “bootvluchtelingencrisis” te bespreken. Na afloop verkondigde onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, dat er een voorstel bestaat om de vluchtelingen aan de Europese buitengrenzen “vast te houden”. Zij zouden er op het eiland Sicilië, Italië, in een centrum geplaatst worden waar zij vervolgens dienen te wachten of zij kans hebben op het doorlopen van een asielprocedure. Betreft het een migrant zonder perspectief op asiel dan wordt deze onverbiddelijk naar zijn thuisland teruggestuurd.

“De Europese ministers van Binnenlandse Zaken zijn in Luxemburg neergestreken voor overleg over de vluchtelingencrisis. Frankrijk en Duitsland toonden zich alvast bereid vluchtelingen uit Italië en Griekenland over te nemen, maar dan moeten aan de Europese buitengrenzen 'hotspots' worden opgericht waar migranten zonder perspectief op asiel geïdentificeerd en teruggestuurd kunnen worden. 'Wij zijn voorstander van solidariteit, maar niet zonder verantwoordelijkheid', zei de Franse minister Bernard Cazeneuve.

De Europeanen buigen zich voor het eerst over de veelbesproken voorstellen van de Europese Commissie om 40.000 Syrische en Eritrese bootvluchtelingen die sinds 15 april zijn aangekomen in Italië en Griekenland te spreiden over de andere lidstaten. Dat moet beide landen helpen om de massale toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. België zou de komende twee jaren 1.364 vluchtelingen moeten opnemen, Duitsland bijna 9.000 en Frankrijk ongeveer 6.700.

Wachtkamer

Duitsland en Frankrijk zijn alvast bereid om vluchtelingen over te nemen, meldde Cazeneuve aan de zijde van zijn Duitse collega Thomas de Mazière. Maar 'we willen een systeem aan de Europese buitengrenzen dat het mogelijk maakt het onderscheid te maken tussen zij die recht hebben op bescherming en zij die om economische redenen migreren en teruggestuurd moeten worden', aldus de Fransman, die beklemtoonde dat Europa zich wil inlaten in het beheer en de financiering van die 'hotspots'.

Ook de Belgische staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) hamerde erop dat solidariteit gepaard moet gaan met verantwoordelijkheid. 'Dat betekent dat ook de vingerafdrukken genomen moeten worden door de landen waar vluchtelingen eerst toekomen. Het is in dit klimaat echt onverantwoord dat er in ons land mensen toekomen die nog nooit ergens anders geïdentificeerd zijn, hoewel ze vaak al weken in de Schengenzone zijn.'

Volgens Francken moet aan de Europese buitengrens 'een soort wachtkamer' opgericht worden waar bootvluchtelingen moeten verblijven in afwachting van een oordeel over hun recht op asiel. Is de beslissing negatief, dan moeten ze meteen teruggestuurd worden. 'Dat is het beste ontradende signaal dat we kunnen geven aan vooral mensen uit West-Afrika, die weinig kans op bescherming hebben. Als we dat niet gaan doen, dan gaan ze blijven komen en dat gaat totaal onhoudbaar worden.'(...)"

(stuk 21: Knack.be, "Francken wil "wachtkamers" voor bootvluchtelingen aan Europese buitengrenzen", dd. 16 juni 2015, te consulteren op <http://www.knack.be/nieuws/wereld/francken-wil-wachtkamers-voor-bootvluchtelingen-aan-europese-buitengrenzen/article-normal-579219.html>, verzoekende partij zet vet)

Met andere woorden zijn de Europese ministers van Buitenlandse Zaken van plan om alle vluchtelingen die via de buitengrenzen van Europa binnenkomen, op het eiland Sicilië samen te brengen. Het Italiaanse asielsysteem zal duidelijk nog meer onder druk komen te staan hierdoor en het heeft nu al met zoveel druk te kampen.

De toekomst ziet er voor het land Italië nog minder rooskleurig uit.

Gelet op deze situatie dient het meer dan ooit aanbeveling dat in landen die geconfronteerd worden met een Dublin-uitzetting naar Italië, zoals België in casu met de verzoekende partij werd geconfronteerd, een afdoende onderzoek wordt gevoerd.

4.1.7.

Ten slotte laakte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het reeds hoger aangehaalde arrest n° 153 580 van 29 september 2015 (stuk 42) expliciet het feit dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de massale influx van vluchtelingen in Italië en het spreidingsplan waar de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op 22 september 2015 een akkoord over bereikt hebben.

"D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015 ..., les Ministres de L'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans tout l'Union Européenne ». ... Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines... et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés ».(stuk 42)

Het mag terecht op zijn minst eigenaardig genoemd worden dat in het kader van spreidingsplan dat werd doorgedrukt op de Europese top van 22 september 2015, vandaag nog steeds Dublinverwijzingen gebeuren naar Italië. Een plan waarbij in twee fases 120:00 vluchtelingen uit Italië, Griekenland en Hongarije verspreid worden over de volledige Unie.

De landen die asielzoekers opnemen ontvangen in dit verhaal 6000 euro per asielzoeker, Italië, Griekenland en Hongarije ontvangen 500 euro voor de reiskosten van elke vluchteling die vertrekt.

Kan het echt de bedoeling zijn om eerst asielzoekers terug te sturen naar de landen die zo zwaar getroffen zijn door de vluchtelingencrisis, dat er zich structurele problemen voordoen in hun asielsysteem en opvangvoorzieningen, om vervolgen (andere?) vluchtelingen, tegen betaling, opnieuw op te nemen. Waar wordt in deze context nog rekening gehouden met de rechten van de individuele vluchtelingen, die zo een speelbal worden van het beleid?

4.1.8.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 en 4 EU – Handvest meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het eerste middel ernstig en gegrond is.”

3.1.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

3.1.2. De thans bestreden beslissing betreft de overdracht van de verzoeker aan Italië, met toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening. In onderhavig verzoekschrift wordt niet betwist dat de verzoeker via Italië het grondgebied van de Dublin-lidstaten betrad, alwaar zijn vingerafdrukken werden genomen.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor*

asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

3.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 52, 3 van het Handvest bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Artikel 4 van het Handvest correspondeert aan de rechten die gegarandeerd zijn door artikel 3 van het EVRM, zodat het onderzoek van de Raad zich verder in de eerste plaats zal toespitsen op de door het EVRM geboden bescherming.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

3.1.4. Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielpprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië.

In eerste instantie gaat de Raad na of de verzoeker, met de verwijzing naar algemene rapporten en de persartikels, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22 december 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en het recente korte verslag van ECRE, "*Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*" van 30 april 2015. De gemachtigde heeft tevens uitdrukkelijk rekening gehouden met de recente rechtspraak van het EHRM inzake Dublinoverdrachten naar Italië. Hij verwijst met name naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing ter zake het volgende:

"In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2 : "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in

het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40 : "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and

Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De gemachtigde stelt zich duidelijk op het standpunt dat de Dublinoverdracht van de verzoeker naar Italië, geen reëel risico inhoudt op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het standpunt van de gemachtigde wordt onderbouwd met recente en gezaghebbende informatie, waarbij tevens wordt afgetoetst aan de meest recente rechtspraak van het EHRM ter zake. Tevens wordt rekening gehouden met verzoekers specifieke profiel.

De verzoeker lijkt er in zijn betoog aan voorbij te gaan dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublinoverdrachten naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, par. 36).

Met zijn betoog, zoals infra nog besproken wordt, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont de verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden, in weerwil van het duidelijke standpunt van de gemachtigde, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde stukken en rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, en meer bepaald Dublinterugkeerders, in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoeker en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad wijst er op dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland, par. 114).

De Raad benadrukt dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel v. Zwitserland (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94:

"l'appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime."

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

Het komt de verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verzoeker kan *in casu* echter niet overtuigen.

De verzoeker kan vooreerst niet dienstig voorhouden dat enkel sprake zou zijn van een impliciet overname-akkoord van de Italiaanse autoriteiten, nu de Italiaanse autoriteiten op 30 september 2015 uitdrukkelijk instemden met de behandeling van verzoekers asielaanvraag met toepassing van artikel 13(1) van de Dublin III-verordening. Zij vragen hen op voorhand in te lichten omtrent het tijdstip van de overdracht en verzoeken de Belgische autoriteiten om de verzoeker over te dragen via de luchthaven van Turijn. Het door de verzoeker uit het beweerde impliciete overname-akkoord afgeleide gebrek aan garanties in verband met de opvang en de (toegang tot de) asielprocedure, kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij aan den lijven heeft mogen ondervinden hoe precair de situatie in Italië is, strijdt dit met zijn eerder afgelegde verklaringen dat hij slechts naar België gekomen is omdat hij gehoord had dat België een goed land is voor vluchtelingen. Uit het administratief dossier, met name de schriftelijke weergave van het gehoor van 18 juni 2015, dat door de verzoeker werd ondertekend en gedurende hetwelk hij bijstand genoot van een tolk waarvan hij verklaart die goed te begrijpen, blijkt dat hij op de vraag of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om zijn overdracht naar Italië die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag (artikel 3, §1 van de Dublin III-Verordening) zouden rechtvaardigen (vraag 36) antwoordde dat hij geen plannen had om in Italië te gaan wonen en dat hij had gehoord dat het leven niet gemakkelijk is in Zwitserland. Hij gaf voor het overige geen andere redenen op.

Op de vraag naar zijn gezondheidstoestand (vraag 35) verklaarde de verzoeker gezond te zijn. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat door verzoeker geen enkel medisch attest/stuk werd voorgelegd.

De verzoeker citeert uit het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van 4 november 2014 van het EHRM en stelt dat er geen individuele garantie werd gegeven dat hij niet op straat zal belanden bij een terugkeer naar Italië. Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de situatie die in het arrest Tarakhel aan bod kwam niet kan worden vergeleken met verzoekers geval. In het arrest Tarakhel ging het om een gezin met zeer jonge en dus kwetsbare kinderen terwijl de verzoeker een volwassen gezonde man is die alleen naar Europa is gekomen. Bovendien hebben *in casu* de Italiaanse autoriteiten bij schrijven van 30 september 2015 alsnog uitdrukkelijk aangegeven in te stemmen met de overdracht van de verzoeker. De vaststelling bovendien dat verzoeker aangaf € 3.999 te hebben betaald voor het traject naar Europa toont aan dat hij niet geheel onvermogen is. De verzoeker maakt dan ook geheel niet aannemelijk dat hij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Evenmin toont de verzoeker met de verwijzing naar allerhande rechtspraak aan waarom er in zijn geval noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat - indien nodig - aangepaste opvang kan worden voorzien.

Waar de verzoeker kritiek levert op de bijstand van een advocaat en tolk, kan vooreerst worden opgemerkt dat de verzoeker zijn betoog steunt op rapporten die reeds bestonden op het ogenblik dat het EHRM het arrest A.M.E. v. Nederland van 5 februari 2015 heeft gewezen, arrest waarin andermaal werd benadrukt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 5 februari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof

heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Betrokkene had niet afdoende aangetoond dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysiek en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM heeft in het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36) andermaal herhaald dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Uit de door verzoeker geciteerde passages blijkt ten slotte niet dat reeds op voorhand vaststaat dat hij geen bijstand zal genieten van een advocaat en tolk omwille van een tekort aan financiële middelen. Zoals supra reeds aangehaald verklaarde de verzoeker in totaal € 3.999 te hebben betaald voor zijn traject naar België, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de verzoeker onvermogen is. Bovendien sluit het AIDA-rapport, waarnaar de verzoeker verwijst, niet uit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar geeft het slechts aan deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is. Evenmin wordt de bijstand van een tolk uitgesloten. Tevens dient te worden benadrukt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). De verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoeker toont verder geenszins aan dat hij onvermogen is, geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. De verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker stelt dat er in Italië geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie is, daar de brochures niet in alle talen beschikbaar zijn en de politie-eenheden die zich bezig houden met asielzoekers onderbemand zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoeker naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder. In dit verband blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Daarenboven blijkt uit het door de verzoeker geciteerde AIDA-rapport ook dat er informatiebrochures onder meer in het Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Arabisch, Somalisch, Koerdisch, Amharisch en Farsi beschikbaar zijn. De verzoeker laat in zijn verzoekschrift na aan te geven dat hij één van voormelde talen niet kan begrijpen. Mede gelet op het feit dat in verzoekers geval de bijstand van een NGO verzekerd wordt, toont de verzoeker met zijn hoofdzakelijk theoretisch en algemeen betoog niet aan dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker kan zich voorts niet dienstig beroepen op de arresten van de Raad die hij citeert in zijn verzoekschrift daar deze arresten, gelet op het gegeven dat zij in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoeker om aan te tonen dat de situatie van de personen op wie de door hem genoemde arresten betrekking hebben alsook de in de door hen bestreden beslissingen gevoerde onderzoek naar de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dermate gelijkaardig zijn met zijn geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

Waar de verzoeker ten slotte meent dat de opvang van asielzoekers in Italië te wensen over laat, merkt de Raad nogmaals op dat hij eraan voorbij gaat dat hij nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is.

Uit de bestreden beslissing en uit de daarin besproken, recente, rapporten blijkt dat specifiek voor Dublinterugkeerders, zoals de verzoeker, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11

opvangcentra voor Dublinterugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de bestreden beslissing tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden.

Er werd in de bestreden beslissing zodoende wel degelijk rekening gehouden met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij wordt verwezen naar het AIDA-verslag van 30 april 2015 en het nog recentere *“Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015. De verzoeker brengt geen overtuigende elementen aan die deze bevindingen weerleggen.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië en de Middellandse Zee, houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. De verzoeker bevindt zich hoe dan ook niet in de situatie dat hij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, hij werd aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening via de luchthaven van Turijn. De verwijzing naar de zogenaamde “hotspots” is dan ook niet relevant.

Uit de door de gemachtigde beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers. De passages uit rapporten die door de verzoeker zelf worden geciteerd in zijn verzoekschrift (p. 18-25) betreffen bovendien in hoofdzaak rapporten en verslagen die dateren van voor het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36), waarin het EHRM andermaal herhaalt dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Waar de verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroept op krantenartikels en persberichten, dient tevens te worden opgemerkt dat dit geen internationale gezaghebbende rapporten betreffen, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews en verklaringen.

De verzoeker heeft voorts nog een aantal bedenkingen bij de opportuniteit van de Dublinoverdrachten naar Italië in het licht van het recente spreidingsplan voor asielzoekers. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd afgesproken op EU niveau, niet betekent dat de tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (Pb.L. 15 september 2015, afl. 239/146 en Pb.L. 24 september 2015, afl. 248/80). De verzoeker maakt bijgevolg geheel niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Verder leest de Raad in de genoemde Raadsbesluiten dat de relocatie enkel van toepassing is op asielzoekers die in Italië reeds een asielaanvraag hebben ingediend, wat niet het geval is voor verzoeker die geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en van wie enkel de vingerafdrücken werden afgenomen. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk onder deze regeling te vallen waardoor hij niet kan overgedragen worden naar Italië.

Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoeker noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

4.1.6. Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

4.1.7. De verzoeker voert in het hoofdgeding van zijn middel ook de schending aan van de artikel 17 van de Dublin-III-verordening, van artikel 71/3,§3 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet aan. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren van voormelde artikelen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat de verzoeker, om van een ontvankelijk middel te spreken, duidelijk de wijze moet aangeven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

4.1.8. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG).

De verzoeker verschafft de volgende toelichtingen:

"Aan de verzoekende partij werd in datum van 11 januari 2016 (kennisgeving 11 januari 2016) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Tegen deze negatieve beslissing van de verwerende partij kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend een beroep tot nietigverklaring worden ingediend (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open.

De verzoekende partij is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, geen effectieve rechtsmiddelen zijn in de zin van artikel 13 E.V.R.M. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal gerepatrieerd worden naar Italië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 E.V.R.M. stelt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

“De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een asielverzoek als niet – ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;

e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.

(...)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 E.V.R.M. is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover de verzoeker beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. t. België en Griekenland, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het E.V.R.M. daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het E.V.R.M. Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg. Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Het is pas indien de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dat uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitspreekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

*Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoeker, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, *Conka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gabremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, § 150; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 90).*

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat, bij een beroep tot schorsing tot uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsende werking afhangt van drie verschillende voorwaarden, die cumulatief dienen vervuld te zijn. Het betreffen 1) het uiterst dringende karakter, 2) de ernst van de aangevoerde middelen en 3) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijk controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem moet ertoe verplichten om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemden wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

Een ander criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat – asielzoeker niet kan bewijzen dat de

“wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar een ander land, en dit in het kader ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaten, in casu Italië. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring naar Italië) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M., in samenlezing met artikel 3 E.V.R.M., geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikel 3 E.V.R.M. worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).”

De beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van E.V.R.M. (S.J. v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoeker te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een "gewoon" schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijk heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende:

"§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d'obliger l'étranger, qui est sous le coup d'une mesure d'éloignement et qui soutient qq'il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l'occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n'a pas d'effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c'est – à – dire quand l'étranger fera l'objet d'une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l'hypothèse où l'intéressé n'a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l'urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d'éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

"§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention.

§. 107 Il s'ensuit qu'il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l'article 3. L'exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l'article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. » (Josef v. Belgique) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 E.V.R.M., en dit in combinatie met artikel 3 E.V.R.M.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de "nieuwe" "Dublin – III" Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de Dublin III Verordening zeg ook dat de asielzoeker "de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblijfswet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit tweede middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn tweede middel aangeeft van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de bestreden beslissing, doch hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht (cf. artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet). De kritiek van de verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door onwettigheid zodat deze kritiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoeker volledig voorbij gaat aan het zeer uitvoerige onderzoek van zijn grieven zoals blijkt uit het arrest nr. 160.131 van 18 januari 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen. Het is slechts nadat de Raad zich heeft uitgesproken, dat de verzoeker op 2 februari 2016 en ter uitvoering van de thans bestreden beslissing werd overgebracht naar Italië. De verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk in hoeverre dit daadwerkelijk door de Raad gevoerde onderzoek inzake zijn grief omtrent artikel 3 van het EVRM, ontoereikend zou zijn in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat met de wetwijziging van 10 april 2014 in artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen werden opgenomen, met name 5 of 10 dagen. Sinds voormelde wetwijziging voorziet de vreemdelingenwet immers in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is,

behoudens akkoord van deze vreemdeling, zal de minister of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels van toepassing.

Het Grondwettelijk Hof heeft hierbij benadrukt dat deze bepalingen niet uitsluitend betrekking hebben op de vastgehouden vreemdeling, maar op de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Zulks wordt bevestigd door de bewoordingen *“in het bijzonder indien hij is vastgehouden”* of *“in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden”*, wat niet uitsluit dat ook de niet-vastgehouden vreemdeling wordt beoogd. Bijgevolg kan uit de artikelen 39/82, §4, 2de lid en 39/85, §1, 1ste lid van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat zij enkel van toepassing zouden zijn op vreemdelingen die worden vastgehouden.

De termijnen van 10 respectievelijk 5 dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen (art. 39/57, §1, 3de lid van de vreemdelingenwet) worden voorts niet als onredelijk kort beschouwd. Volgens het Grondwettelijk Hof zijn deze termijnen voldoende opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015).

Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt: *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

Hierbij heeft het Grondwettelijk Hof bevestigd dat de lezing die uitgaat van de hypothese dat het onderzoek van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts tot situaties van schending van de in artikel 15.2 van het EVRM gewaarborgde grondrechten zou zijn beperkt, uitgaat van een verkeerde lezing. Het woord *“inzonderheid”* in de voormelde bepalingen heeft immers een exemplatief en niet een limitatief karakter. Bijgevolg is het onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel beperkt tot de voorgelegde bewijsstukken waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 of het arrest S.J. t. België van 27 februari 2014 (geschraapt). In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetwijziging. Daarenboven kan verzoeker niet meer nuttig naar het arrest van 27 februari 2014 van het EHRM (Stella Josef) verwijzen aangezien de zaak werd doorverwezen naar de Grote Kamer en de zaak vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen partijen, uit de lijst van zaken voor het Hof werd geschraapt. Het arrest waarnaar verzoeker verwijst, moet derhalve als niet bestaand worden beschouwd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de wetgever gevolg heeft gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van ons rechtsmiddel in de UDN-procedure.

De wetwijzigingen van 10 april 2014 werden door het Grondwettelijk Hof getoetst en het Grondwettelijk Hof is van oordeel dat een daadwerkelijke rechtsbescherming voorhanden is (GwH 11 juni 2015, nr. 89/2015, GwH 17 september 2015, nr. 111/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

In casu heeft de verzoeker een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de vreemdelingenwet kende het voormeld beroep van de verzoeker een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak gedaan heeft over de vordering. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Bij arrest van 18 januari 2016 met nummer 160.131 werd de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. In de voormelde UDN-procedure werd uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel en dus doet het betoog van de verzoeker over drie beroepen die dienen te worden aanhangig gemaakt door een niet vastgehouden persoon om een hoogdringende behandeling te krijgen niet ter zake.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetsbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’, waarna de Belgische wetgever een beroepsprocedure in volle rechtsmacht heeft voorzien voor deze asielzoekers alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Geheel deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals *in casu*. Evenmin kan de verzoeker zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG (Procedurerichtlijn) nu de bestreden beslissing geen beslissing is over de inhoud van de asielaanvraag en enkel een beslissing is over welke Dublin-lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de Richtlijn 2005/85/EG niet langer van kracht is.

Uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet worden afgeleid dat het beroep tegen een beslissing die handelt over het aanduiden van de verantwoordelijkheid van een Dublin-lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit onderhavig arrest nr. 153 924 blijkt dat alle grieven behandeld werden, m.i.v. de grief betreffende artikel 3 van het EVRM en dit voor verzoeker verwijderd werd naar Italië.

Voor zover de verzoeker zou voorhouden dat artikel 27 van de Dublin III-Verordening de Raad zou verplichten haar beroep in volle rechtsmacht te behandelen om een daadwerkelijk beroep mogelijk te maken, dient er op te worden gewezen dat een dergelijke verplichting niet in deze Verordening kan worden teruggevonden. Evenmin verduidelijkt verzoeker in het verzoekschrift op welke wijze een behandeling in volle rechtsmacht het tussen te komen arrest zou kunnen wijzigen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt. De schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM evenals de schending van artikel 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3. In een derde en laatste middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulement- beginsel, van artikel 33, lid 1 van de Conventie van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker betoogt als volgt:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Italië, in casu zelfs zonder uitdrukkelijk akkoord van Italië, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Italië naar het land van herkomst, in casu Eritrea, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Italië worden gegarandeerd. Het gegeven dat Italië geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

“the Special Rapporteur learned that some migrants detained in the CIEs were expelled to their countries of origin, despite having previously expressed their desire to make an asylum claim, however, prior to the formal registration of that claim. Another concern also relates to those migrants reportedly repatriated while still awaiting a judicial decision on their request to suspend the repatriation procedures following a negative decision on their international protection application made by the competent Territorial Commission.”

(stuk 22 : UNHCR, “Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau: mission to Italy (29 september – 8 oktober 2012), dd. 30 april 2013, te consulteren op http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A-HRC-23-46-Add6_en.pdf)

“Difficulties in accessing the asylum procedure also continue to be reported from Expulsion and Identification Centers (CIEs), due to lack of legal information and assistance as well as administrative obstacles. Moreover, the lack of standard procedures concerning asylum applications by persons detained in CIE have led, in some instances, to delays in the transmission of asylum applications to the competent Immigration Office. These delays may expose asylum-seekers to the risk of repatriation prior to consideration of their asylum applications, which could create the risk of refoulement.”

(stuk 23: UNHCR, “UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, dd. juli 2013, te consulteren op http://unhcr.org.uk/fileadmin/user_upload/pdf/Italy_Advocacy_paper.pdf, verzoekende partij zet vet)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Nergens kan de verwerende partij garanderen dat Italië Eritrese vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Eritrea, een land waar het leven en de vrijheid in gevaar is, en waar hij blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit maakt een schending uit van het non – refoulementverbod. De staten, zoals België, die vluchtelingen laten terugkeren naar Italië, onder de noemer dat Italië kan beschouwd worden als “verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming” zijn indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod (J. VANDE LANOTTE en M. VAN DE PUTTE, “De verantwoordelijkheid van de uitwijzende staat: de zaak Cruz Varas”, T.B.P. 1992, afl. 1, 3 – 8).

De indirecte verantwoordelijkheid van staten voor de inbreuk op een refoulementsverbod indien zij vluchtelingen terugsturen naar een staat waar een uitwijzing naar het land van herkomst, in casu Eritrea, werd reeds door UNHCR bevestigd in het kader van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland overeenkomstig de Dublin II Verordening. Doch in casu gaat het om hetzelfde principe.

“The short time-limit for filing an appeal against the “interruption” decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the

non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.”

(UNHCR “The return to Greece of asylum-seekers with “interrupted” claims”, juli 2007)

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerster ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Italië om te vermijden dat Eritrese vluchtelingen ten onrechte worden teruggewezen naar Eritrea. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Eveneens ging het om arrest gewezen in kader van een uitwijzing naar Griekenland in het kader van de Dublin II verordening, doch dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Het “onderzoek” naar de effectiviteit van het principe van non – refoulement ontbreekt in de bestreden beslissing. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

“De l’ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l’appui de son recours, le Conseil considère qu’il n’est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l’article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l’espèce, l’Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d’état, exigent que les autorités de l’état qui entend faire reprendre un demandeur d’asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s’assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l’effectivité du principe de non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit. Eveneens schendt de Belgische overheid bij een uitwijzing van Afghaanse asielzoekers naar Italië op rechtstreekse wijze het art. 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

De Raad merkt op dat het non-refoulementbeginsel de Staten die partij zijn bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) het verbod oplegt om een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Italië zoals België partij is bij de Vluchtelingenconventie.

Het EHRM heeft inderdaad reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet ontslaat van zijn verantwoordelijkheid om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen, niet wordt blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of, mutatis mutandis, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er - gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten in het administratief dossier en het verzoekschrift – geen reden is om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoeker geen toegang zou verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat de verzoeker met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zal worden gerepatriëerd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat toen de vingerafdrukken van de verzoeker op 10 mei 2015 in Italië werden genomen hij niet naar Eritrea gerepatriëerd werd, maar dat hij is kunnen doorreizen naar België.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40 : "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.*

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

Deze elementen van de bestreden beslissing worden door de verzoeker niet weerlegd.

In zijn verzoekschrift citeert de verzoeker uit twee rapporten van UNHCR van 30 april 2013 en juli 2013 die betrekking hebben op vreemdelingen die in een detentiecentrum (Expulsion and Identification centers) zitten. Hierbij gaat de verzoeker voorbij aan het gegeven dat hij naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder.

In zoverre de verzoeker meent dat naast een analyse van de asielprocedure en de opvang in Italië, de gemachtigde *in casu* in de bestreden beslissing *in concreto* had moeten motiveren omtrent het non-refoulementbeginsel, wijst de Raad erop dat de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde niet had gewezen op zijn vrees voor refoulement van Italië naar Eritrea. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verwacht worden dat hij bij de afgifte van een bijlage 26quater op een algemene wijze uitgebreid dient te motiveren omtrent de adviezen, conclusies en bezorgdheden geuit in verschillende rapporten, die niet door de verzoeker aangebracht worden, maar algemeen bekend zijn. Van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt wel verwacht dat hij *“a meaningful assessment of the applicant's claim”* doet zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het vereist (zaak K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft *in casu* het geval van de verzoeker beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden die zijn geval kenmerken, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat en de bespreking van het eerste middel.

Met zijn betoog toont de verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie; van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, of van de materiële motiveringsplicht.

Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van artikel 3 van het verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 niet concreet wordt uitgewerkt in het verzoekschrift, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. De verzoeker licht immers niet toe op welke wijze dit verdragsartikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4.4. Ter terechtzitting wordt in het debat gebracht dat de verzoeker inmiddels op 2 februari 2016 werd overgedragen naar Italië. Het feitelijk gegeven dat de Dublinoverdracht aldus reeds een drietal maanden eerder werd uitgevoerd, wordt ter terechtzitting niet betwist.

In het licht van de tussengekomen effectieve verwijdering naar Italië, wordt de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting gevraagd naar de actuele omstandigheden van de verzoeker in Italië. Zulke informatie kan immers de gegrondheid van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bevestigen of weerleggen (zie in deze zin EHRM 20 maart 1991, nr. 15576/89, Cruz Varas v. Zweden, par. 76).

De ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM dient voldoende concreet en aantoonbaar te zijn (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). In het licht van de verwijdering naar Italië en de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, kan dan ook redelijkerwijs van de verzoeker worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat zij geen concrete informatie kan meedelen over de actuele persoonlijke situatie van de verzoeker in Italië.

Hoewel de verzoeker ruim drie maanden voor de terechtzitting werd verwijderd naar Italië en overgedragen aan de Italiaanse overheden, kan de advocaat zodoende niet de minste informatie verstrekken over de actuele situatie van de verzoeker, in het bijzonder of de verzoeker al dan niet toegang heeft tot de Italiaanse asielprocedure.

Er worden heden dan ook geen elementen aangereikt die erop wijzen dat de vrees om bij terugkeer naar Italië te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, zoals geuit door de verzoeker, zich daadwerkelijk heeft gerealiseerd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE